

БАЛКАН

I

Люляково е малко село на старата ромъно-българска граница. Наоколо е само поле и над него небето е тъй просторно, въздушно и необятно, че селото с двайсетината си къщи отдалеч изглежда още по-малко, безцветно и уединено сред узрелите ниви, като птиче гнездо. Наближава жетва, но тук е още глухо и безлюдно. Градът наистина е далеч, далеч са и околните села, но Люляково и без това заглъхна и съвсем запустя, още когато се обяви мобилизацията и мъжете заминаха.

Близо до селото, само на някакви четири или петстотин крачки откъм северната му страна, се вижда ново и бяло здание посред малка горичка от акации. Това е български пограничен пост и в него живеят петима войници. Неизменно и редовно, както и по-рано, те изпълняват службата си. Те са млади и хубави момчета, здрави, широкоплещести, с загорели и румени лица, напети и стегнати в кафявите си униформи, с бели навои, изпъстрени с широки ивици от черни върви, навити на кръст. Сега в село жените се заглеждат в тия войници с гордост и мълчалива любов. Те им